

N:o 2.

Af herr **E. O. V. Wavrinsky**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t
angående bestämmelser rörande bokföringsskyldighet.

Det torde icke bestridas, att bokföring verkar uppfostrande. Den gifver väckelser till sparsamhet och omtanke, utvecklar ordningssinnet och ansvarskänslan.

Redan af dessa skäl är det angeläget, att enkel och lättfattlig bokföring får en så vidsträckt användning som möjligt i vårt land, der de nyssnämnda egenskaperna icke äro utvecklade i någon synnerligen hög grad.

Något allmänt bokföringstvång kan ej ifrågasättas. I privatlivet måste bokföringen vara ett frivilligt åtagande, som dock kan, i vidsträcktare mån än nu är fallet, vinna insteg genom en väckande undervisning på detta område inom skolorna.

Deremot stadgar lagen med rätta sådant tvång för handels- och näringsidkare, ehvad det är enskild man, bolag eller förening.

Bestämmelserna härom innefattas i §§ 1 och 2 af kongl. förordningen den 4 maj 1855 angående handelsböcker och handelsräkningar. I den förra af dessa paragrafer gifves en generel beteckning för dem, som bokföringsskyldighet åligger, och i den senare angifvas de slag af näringsidkare, hvilka falla under den i § 1 gifna allmänna beteckningen.

Dessa bestämmelser lyda sålunda:

§ 1.

En hvar, som i den ordning särskilda författningar innehålla, i stad eller på landsbygden, till sitt yrke gjort att i gross eller i minut handel

såsom näring idka eller att varor till försäljning tillverka eller bearbeta, vare, ehvad det är enskild man, bolag eller förening, pligtig ordentliga handelsböcker föra, såsom här nedan sägs. — Lag samma vare för enkelt bolag, som blifvit i handelsregistret infördt, så ock för aktiebolag, ändå att det ej idkar sådant yrke, som nu är sagdt.

§ 2.

Under stadgandet i första punkten af 1 § inbegripas: de, som penninghandel och bankrörelse drifva; de, som för egen räkning eller i kommission in- eller utrikes varor uppköpa, för att dem åter utsälja; de, som i kommission varor till utsäljning emottaga; de, som för in- eller utrikes sjöfart skepp eller fartyg bygga eller utrusta, för att dem på frakt upplåta eller försälja; de, som mot sjö- eller eld- eller annan skada försäkring öfvertaga; idkare af apoteksrörelse; idkare af boktryckeri- och bokförlagsrörelse; idkare af gröfre eller finare smidesbruk och af verk för tackjernsblåsning och jerngjuteri; idkare af fabriker och manufakturverk; idkare af de borgerliga yrken, som hafva till ändamål att lifsmedel eller drycker till försäljning bereda; och de, som till sitt yrke gjort att på beting öfvertaga uppförande och bättrande af hus och byggnader. — Undantagne äro: jordbrukare och idkare af de näringar, hvilka med jordbruket sammanhänga eller såsom föremål för husflit äro att betrakta; idkare af grufvedrift och bergsmannahandtering, handverkare, som hufvudsakligen på beställning varor förfärdiga; och de, som, utan biträde af andra än hustru och barn, mångleri- eller annan sådan mindre handelsrörelse idka, eller lifsmedel, drycker eller andra varor till försäljning bereda.

I motion n:o 2 inom Andra Kammaren tillät jag mig i fjol anföra tvifvelsmål om att denna lag, med den utveckling handels- och näringslifvet på de sista 50 åren tagit, vore tillfyllestgörande och på anförda skäl yrka en revision af denna lag i berörda afseende, för att få bokföringsskyldigheten utsträckt.

Andra Kammarens fjerde tillfälliga utskott erkände i sitt utlåtande häröfver, n:o 17, att de anmärkningar, åt hvilka jag i berörda afseende gifvit uttryck, egde befogenhet. Utskottet säger: I betraktande af de principer, som lågo till till grund för 1855 års förordning, kan det synas ganska egendomligt, att man bland bokföringspligtiga rörelser icke återfinner industrier med så kolossal omfattning som t. ex. trävarurörelsen samt grufdriften och bergsmannahandteringen. Orsaken härtill är helt visst att söka i den omständigheten, att nämnda förvärfsgrenar

ursprungligen varit binäringar till jordbruket och för ett halfsekel sedan ännu ej löst sig från sitt samband dermed och antagit en fullt stor-industriell karakter. På liknande sätt torde det låta sig förklara, att exempelvis 1850-talets i afseende på omfånget blygsamma värdshusrörelse ej uppfördes bland bokföringspligtiga handteringar, enär man säkerligen ej då kunde föreställa sig, att ur densamma skulle inom kort utveckla sig sådana millionföretag som våra dagars väldiga hotell- och restaurationsaffärer.

Ensamt dessa få exempel, till hvilka flera motsvarigheter torde finnas, synas emellertid ådagalägga, att bestämmelserna i § 2 af 1855 års förordning angående handelsböcker och handelsräkningar ej längre kunna anses i allo tidsenliga, utan att de böra i vissa delar lämpas efter nu rådande förhållanden, så vida det syfte, man genom nämnda förordning ville uppnå, skall kunna i afsedd grad vinnas.

Denna uppfattning godkände kammaren enhälligt.

Första Kammarens andra tillfälliga utskott fann »industriens och näringarnas utveckling möjligen påkalla någon modifikation af förordningen.» Hvad utskottet menar med *modifikation* är ej så lätt att afgöra. Men då utskottet förut i samma sats erinrat om att skyldigheten att föra böcker enligt utskottets mening icke läser vara inskränkt till endast dem, som i förordningens 2 § särskildt uppräknas såsom bokföringsskyldige, torde man vara berättigad draga den slutsatsen, det utskottet gör ett medgifvande åt Andra Kammarens uppfattning.

Utskottet tillägger, att behandlingen af fråga härom synes böra ega rum i annan ordning än genom tillfälligt utskott. Det är denna anvisning jag härmed ställt mig till efterrättelse, då jag afskilt denna fråga från de öfriga — om revision och kontroll — hvilket jag i nyssnämnda motion n:o 2 behandlade.

Det understöd jag sålunda rönt för min framställning om utsträckning af bokföringsskyldigheten gäller emellertid endast det område, som begränsas af § 1 af kongl. förordningen af 1855.

Men jag har i min åberopade motion vågat ifrågasätta en ytterligare utsträckning, nemligen till *hvar och en, som till förvaltning mot-tager annans medel eller egendom.*

Härom hafva ingendera kammarens utskott närmare uttalat sig. Jag anser dock denna fråga så vigtig, att den förtjenar att tagas i öfvervägande.

Antalet förmyndare, kassaförvaltare och andra redovisningsskyldige stiger, och de missbruk, som bedrifvas vid dessa förvaltningar, äro i oro-väckande tillväxt.

Bokföringspligten skulle helt visst tjena till att erinra de ombetrodda om deras ansvar, och bokföringen, om aldrig så enkel, att ställa framför deras ögon detta ansvars betydelse samt afhålla många bland dem att indraga de anförtrodda medlen i deras egna affärer. Och staten bör väl med största omsorg egna sig åt att genom klok lagstiftning förekomma brott, göra det lätt för samhällets medlemmar att handla rätt och försvåra för dem att handla orätt.

Lagen tvingar köpmän till bokföring, under ansvar i händelse af obestånd, i deras kreditors intresse. Kunnade de ej göra rätt för sig och hafva brutit i fullgörandet af sin bokföringsskyldighet, straffas de. Deras kreditorer äro dock i regeln köpmän, som välja sina risker och handla med beräkning, ja, till och med kunna af gäldenären-redovisaren fordra säkerhet för redovisningen. Huru mycket större skäl är det icke då, att samma kraf, som ställes på köpmän i deras kreditors intresse — att de skola föra räkenskapsböcker — ställes på förvaltare af förmyndaremedel, fattiges och åldriges försörjningsmedel af olika slag m. m. d., då fordringsegarne i dessa fall äro så hjälplösa varelser som omyndiga, fattiga och ålderstigna. Det är i det senare fallet ej mindre viktigt än i det förra att hålla reda på hvart pengarne taga vägen.

Att bokföringen skulle afhålla personer med brottsliga anlag från missbruk af det förtroende de erhållit, vågar jag ej påstå. Men min erfarenhet, och en icke ringa sådan såsom tjänsteman i en försäkringsbransch, der redbarheten sättes på prof, har lärt mig, att de allra flesta försäkringsringar orsakas af lättsinne, bristande känsla af ansvar och bristande kontroll. Ingen, som vill gälla för att vara hederlig karl, drar sig gerna för att taga vård om andras egendom eller medel — det är en hederssak — men om förmågan att motsvara förtroendet svarar mot den goda viljan, dermed är icke så noga.

Är det nu för mycket begärdt, att den, som åtager sig sådant ansvar, för bok öfver sin förvaltning?

Huru långt bokföringstvånget bör utsträckas eller hvilka kategorier böra upptagas bland de i § 2 här ofvan uppräknade, vågar jag emellertid icke bedöma. Att den kongl. förordningen af 1855 i berörda afseende kräfver en revision, synes mig emellertid på anförda grunder ovedersägligt.

Jag hemställer därför vördsamt,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t

anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta utreda, hvilka noggrannare bestämmelser angående bokföringsskyldighet äro af utvecklingen påkallade, och för Riksdagen framlägga de förslag, hvartill utredningen kan för-
anleda.

Lagutskottet behagade benäget göra de ändringar i denna hemställen, som befinnas nödiga för syftelmålets vinnande.

Stockholm den 15 januari 1902.

Edvard Warrinsky.